

Hai người đi một hồi xa rồi Hoa Mai mới hỏi Anh Kiệt:

- Vũ huynh ! Từ nãy giờ em vẫn thắc mắc không hiểu anh làm cách nào cho Lục Ôn Hầu oán hận Đỗ Kế mà không trở về nữa...

- Không có gì khó ! Anh chỉ tương kế tựu kế mà hành động thôi. Đây này... Hiện tại Lục Ôn Hầu đang trông đợi Đỗ Kế thả các tráng sĩ của ta để được trở về dinh thự. Nhưng theo bức mật thư vừa rồi chắc chắn Đỗ tri huyện sẽ chẳng thi hành lời yêu cầu của ta...

- À... Em đã hiểu ý anh ! Anh mượn cớ đó, vạch cho Lục Ôn Hầu thấy rõ tâm địa hèn hạ của Đỗ Kế: đối với người thân như họ Lục mà hắn chẳng coi ra gì phải không ?

- Đúng như thế đó ! Ta sẽ đem Lục Ôn Hầu ra giả bộ hành quyết như đã nói trước, nhưng đến phút chót...

- Đến phút chót anh ra lệnh thả hắn ra ?

- Không ! Nếu làm thế hắn sẽ nghi ngờ ngay... Đến phút chót ta làm như có chuyện gì xảy ra phải đình hoãn cuộc hành quyết ! Chừng giam giữ hắn lại, ta sẽ cho người nói ra, nói vào để làm xiêu lòng hắn.

Hoa Mai dè dặt nói:

- Lỡ ra hắn giả bộ đầu hàng, rồi ta làm sao biết được ?

Anh Kiệt mỉm cười:

- Bộ hiền muội tưởng chỉ có thể là ta tin dùng hắn sao ? Ít ra Lục Ôn Hầu cũng phải giúp ta đánh chiếm Hạnh Hoa Thôn trước đã...

Hoa Mai ngẫm nghĩ rồi nói:

- Kế hoạch rất hay nhưng không biết có thành công chăng ? Lục Ôn Hầu cũng thuộc vào hàng tướng lãnh của quân Hán triều. Ta không khéo bị hại ngay.

- Hiền muội không lo ! Anh sẽ đặc biệt theo sát bên hắn để phòng ngừa những chuyện bất trắc.

- Tài nghệ của Lục Ôn Hầu cũng ghê khiếp lắm đó Vũ huynh ! Nhờ phần «mê hồn» mới bắt được hắn chớ giao đấu, chưa chắc gì em thắng họ Lục dễ dàng.

- Anh hiểu rõ Lục Ôn Hầu mà ! Em không lo...

Hai người về đến núi Phục Sơn thì trời đã xế chiều. Lệ Hồng và Phi Hồng Yên đều mừng rỡ hỏi thăm tình hình quân giặc. Khi nghe rõ chuyện Đỗ Kế định giáp mặt môn phái Hạnh Hoa Thôn mới chịu trao trả tù nhân, hai nàng cũng thấy rõ dã tâm của hắn ! Vũ Anh Kiệt liền bảo Tần Ngọc đưa Lục Ôn Hầu lên sảnh đường cho mình nói chuyện. Qua một đêm bị giam giữ, Lục Ôn Hầu mất hẳn vẻ oai vệ !

Trông hẩn bơ phờ, hốc hác như người bị bệnh lâu ngày. Phần hẩn không quen lối sống chốn núi rừng nên xem chừng đuối sức lắm ! Anh Kiệt bảo hẩn:

- Ta vừa ở Hạnh Hoa Thôn về đây !

Lục Ôn Hầu nhìn chàng dịu giọng:

- Các người đã gặp Đỗ tri huyện chưa ?

Anh Kiệt cười nhạt:

- Sao ta lại phải bận lòng đi tìm hẩn ? Lục Ôn Hầu khôn ngoan đã không hỏi ta câu đó !

Lục Ôn Hầu biết mình thất thế, nên cúi đầu lặng thinh. Vũ Anh Kiệt từ từ cất tiếng:

- Nếu là một viên tướng biết thương yêu kẻ dưới tay, Đỗ Kế phải tìm đủ cách để chuộc mạng nhà ngươi chứ ? Có phải vậy không ? Ta nghĩ thế mà chẳng cần tìm gặp hẩn !

Vũ Anh Kiệt dọn đường để về sau này dễ mua chuộc Lục Ôn Hầu ! Họ Lục vụt hỏi Anh Kiệt:

- Đêm qua, người có nói rõ với các võ sư về điều kiện chuộc ta chẳng ?

- Nói rõ lắm ! Chính bọn võ sư thân tín của người đã sang dinh thự Đỗ Kế báo tin rồi đó !

- Làm sao nhà ngươi biết được ? Bộ ngươi có gặp chúng sao ?

Vũ Anh Kiệt phì cười:

- Bọn ta tai mắt khắp cùng nơi, chỗ nào cũng có... Chúng bây làm việc gì cũng đều hay biết cả...

Lục Ôn Hầu trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Ngươi xem chừng Đỗ tri huyện có nóng lòng về việc ta bị bắt chẳng ?

Anh Kiệt nhận thấy Lục Ôn Hầu hỏi rất khôn khéo ! Đáng lý phải dò xem Đỗ Kế có ưng chịu điều kiện chuộc mạng hẩn không, Lục Ôn Hầu lại hỏi quanh quẩn... Nghĩ thế, Anh Kiệt liền chận họng hẩn:

- Chắc mi muốn biết rõ Đỗ Kế có chịu thả tù nhân hay không chứ gì ?

Lục Ôn Hầu thấy kẻ địch nói trúng ý mình thì cúi mặt không đáp. Anh Kiệt mỉm cười, nói:

- Ta biết mi nóng lòng muốn về dinh lắm nên cũng không hẹp lượng giấu giếm sự thật.

Lục Ôn Hầu ngược nhìn lên:

- Sự thật thế nào ?

- Ta rất buồn khi hay tin Đỗ Kế dừng đứng trước sự mất tích của mi.

Lục Ôn Hầu trừng mắt, nói:

- Người bảo sao ? Đỗ Kế dừng đứng trước tin ta bị bắt ? Ồ... vô lý ! Người định bịa chuyện để lung lạc tinh thần ta ư ?

- Không đâu ! Ta có cần gì phải dùng biện pháp đó. Mi tin hay không cũng chẳng ăn thua gì ! Và lại còn có thời gian để chứng minh lời nói của ta...

Lục Ôn Hầu lặng thinh, trong lòng rối như tơ vò. Một lúc hấn hỏi:

- Người có bằng cứ gì nói ra cho tôi biết ?

- Không cần bằng cứ ! Đúng hai hôm nữa, cũng vào buổi chiều như thế này, nếu các tráng sĩ phái Hạnh Hoa không được thả ra khỏi nhà ngục thì chiếc đầu của mi sẽ là món quà của ta gửi tặng cho viên tri huyện hiếu sát đó.

Lục Ôn Hầu nhận thấy giọng nói của Anh Kiệt rất đanh thép ! “Hấn dám nói tức dám làm. Tuy nhiên, không biết có đúng như lời họ Vũ nói chẳng ? Có lý nào Đỗ Kế lại chẳng nghĩ gì đến sinh mạng của mình ? Ngoài tình đồng liêu, mình còn là em vợ của họ Đỗ mà !” Lục Ôn Hầu nghĩ thầm như vậy và càng tin tưởng Anh Kiệt đã bịa đặt những chuyện kia để lung lạc mình. Anh Kiệt bỗng nói:

- Bây giờ, ta có nói gì mi cũng không tin ! Phải chờ vài hôm nữa mới rõ hư thực ! Nhưng ta cũng không tiếc gì mà không nói cho mi biết điều này: Hiện tại Đỗ Kế chẳng còn nghĩ gì đến mi đâu !

Ngừng lại một chút, Anh Kiệt nhìn thẳng vào mặt Lục Ôn Hầu, tiếp:

- Nếu còn nghĩ đến mi Đỗ Kế không chờ đến ngày hẹn của ta mà đã thả tất cả tội nhân rồi. Mi nghe rõ chưa ? Đến trưa hôm nay, vẫn chưa có người nào thoát ra khỏi nhà ngục của lũ này.

Trần Bính về đến tới dinh thự Đỗ Kế liền vào xin ra mắt. Đỗ Kế đang ngủ trưa nghe quân hầu vào báo tin, liền chỗi dậy hỏi:

- Trần Bính đâu rồi ?
- Dạ... Trần tướng quân còn ở sảnh đường.

Đỗ Kế liền xuống ngay. Nàng Ái Cơ đang trang điểm, hay tin Trần Bính trở về cũng theo sau ông. Quan tri huyện vừa thấy Trần Bính đã hỏi:

- Thế nào ? Có theo dõi mục Tiểu Phùng chăng ?
- Dạ có ! Mục ta đến Đào Nguyên Quán chớ đâu xa.
- Ồ ! Nếu vậy bọn Đào Nguyên Quán theo quân Hạnh Hoa Thôn sao ?
- Dạ không ! Mục ta liêu đến đó, nhưng sự thật Chu Ngân Ngọc chẳng nhận thơ của mục. Tiểu Phùng chỉ bịa đặt thôi, chớ Đào Nguyên Quán đâu hề liên lạc với quân phiến loạn.

Đỗ Kế ngồi lặng yên, Ái Cơ cũng nói thêm vào:

- Thiếp cũng đoán như vậy mà... Nhưng, mình hy vọng mục còn cách khác liên lạc với quân Hạnh Hoa Thôn chớ...

Đỗ Kế ngẩng đầu lên:

- Bây giờ phải làm sao đây ?

Trần Bính được Đỗ Kế hứa hẹn cho lên thay Lục Ôn Hầu nên hẳn không còn thiết đến việc giải cứu cho chủ tướng nữa. Hắn nói với vẻ chán nản:

- Tiểu tướng cũng chẳng biết làm sao ! Không lẽ mình thả hết bọn tội nhân u ? Làm như vậy chưa chắc bọn Hạnh Hoa Thôn chịu trả Lục tướng quân...

Đỗ Kế suy nghĩ nhiều lắm ! Thật ra hẳn có tình gia đình với Lục Ôn Hầu, nhưng từ lâu họ Lục thường tỏ vẻ bất phục hẳn. Đỗ Kế muốn diệt họ Lục đi nhưng chưa có dịp; hơn nữa còn nể vợ, hẳn chưa dám thi hành. Sẵn dịp quân Hạnh Hoa Thôn bắt mất Lục Ôn Hầu, Đỗ Kế muốn tương kế, hạ luôn kẻ dưới tay ngang ngạnh. Vì vậy, hẳn bảo Trần Bính:

- Ta cũng nghĩ như tướng quân, nên còn chần chờ đó thôi.

Trần Bính hiểu được thâm ý của Đỗ Kế, liền nói:

- Bây giờ muốn tìm bọn Hạnh Hoa Thôn không phải dễ... Chỉ còn cách này !
- Cách nào ?
- Tiểu tướng biết Lục Ôn Hầu có đưa quân do thám vào núi Phục Sơn lâu lắm rồi. Ta nên liên lạc với bọn chúng sẽ biết rõ số phận của Lục tướng quân !

Đỗ Kế kêu lên:

- Việc đó rất hợp lẽ, sao ngươi không nói ngay lúc này ?
- Vì sẽ làm buồn lòng tướng công lắm !

Đỗ Kế không hiểu gì hết kêu lên:

- Sao lại buồn lòng ta ?
- Vì chỉ có một người hiểu rõ kế hoạch của Lục tướng quân và cầm đầu bọn do thám đó...

- Ai ? Người đó là ai ?
- Bẩm tướng công ! Đó là tiểu thư ở nhà.
- Con gái ta ? Ồ có lý nào ?

Trần Bình nói:

- Đỗ tiểu thư, tuy cùng ở chung với tướng công nhưng lại do thám giúp Lục Ôn Hầu. Vì vậy mà tiểu tướng không dám nói ra, sợ buồn lòng tướng công.

Đỗ Kế thật bất ngờ ! “Nếu vậy con gái ông lại mền cậu ruột của nó là Lục Ôn Hầu hơn mình sao ? Tại sao nó không giúp mình lại đứng đầu bọn do thám của họ Lục ?” Trần Bình nói tiếp:

- Tiểu tướng biết nói ra câu chuyện này tướng công sẽ giận lắm ! Nhưng từ lâu, Lục tướng quân rất lấy làm thích ý vì tiểu thư quý trọng ông ta hơn tướng công !

Trần Bình biết lựa chỗ yếu của Đỗ Kế, nên làm cho ông ta ghét Lục Ôn Hầu hơn. Thật đúng với mưu định của hắn, Đỗ Kế nghe nói vậy liền bảo:

- Ta thật không ngờ con ta muốn qua mặt cả cha nó nữa ! Lục Ôn Hầu cũng không hề cho ta biết về việc lập bọn do thám. Đã thế, ta cho hắn chết rục xương trong sào huyệt quân Hạnh Hoa Thôn cho biết chừng.

Ngay trong khi đó, một con tì nữ chạy vào nói nhỏ với Ái Cơ mấy câu. Nàng ái thiếp của Đỗ Kế vội vã trở vào trong, vì được tin một ca nữ Đào Nguyên Quán sang tìm. Ái Cơ vừa thấy thiếu nữ đưa thư liền trước liền hỏi:

- Việc gì đó em ?
- Dạ em mang thư của chị Chu Ngân Ngọc sang đây...

Ái Cơ hỏi ngay:

- Đâu ? Thư của chị Chu Ngân Ngọc đâu ?

Thiếu nữ liền lấy trong túi áo ra một phong thư niêm kín trao cho Ái Cơ rồi nói:

- Chị Chu Ngân Ngọc dặn để bà xem kỹ rồi cho biết ý kiến.

Ái Cơ liền mở phong thư. Ngoài mảnh giấy gởi cho Ái Cơ, Chu Ngân Ngọc còn kèm theo bức thư mật của Đỗ Kế... Ái Cơ khẽ đọc:

- «Công nương nãi giám,

Thiếp không rõ vì lý do gì mà Tiểu Phùng mang bức mật thư này đến Đào Nguyên Quán trao cho thiếp, bảo liên lạc với quân Hạnh Hoa Thôn. Không biết mục ta có định phao vu cho thiếp những chuyện tà trời chẳng mà lại làm thế? Thiếp hoang mang lắm và xin gởi bức mật thư này cho công nương xem để bày biểu cho thiếp phải làm gì? Tha thiết chờ tin công nương!

Kính

CHU NGÂN NGỌC»

Ái Cơ xem xong bức thư thì càng tin tưởng tấm lòng trung thành của họ Chu hơn. Nàng hiểu rõ mọi việc, nên bảo nàng ca nữ mang thơ:

- Cô cứ bảo Chu Ngân Ngọc cứ yên lòng đi, đừng lo sợ gì hết! Mọi việc gì cũng có ta...

Nàng ca nữ cúi chào Ái Cơ rồi ra cửa, lên ngựa trở về Hạnh Hoa Thôn. Đã tin cậy Chu Ngân Ngọc, bây giờ Ái Cơ càng tin tưởng hơn! Nếu cô thông đồng với quân Hạnh Hoa Thôn, Ngân Ngọc đã lưu bức mật thư đi rồi, có đâu lại gửi trả cho mình. Ái Cơ trở ra sảnh đường trong lúc Đỗ Kế đang giận giữ thét quân cận vệ:

- Bây đầu! Đi mời tiểu thư Đỗ Ngọc Lan sang đây ta dạy việc.

Trần Bính lo sợ nói:

- Bẩm tướng công! Nếu ngài hỏi Đỗ tiểu thư bây giờ thì nguy hiểm cho tiểu tướng lắm đó. Tiểu thư có thể cho tiểu tướng là một kẻ thót mét hèn hạ.

Ái Cơ vừa ra đến nơi, nghe hai câu đối đáp như thế liền hỏi Đỗ tri huyện:

- Việc gì vậy tướng công?

- Con Đỗ Ngọc Lan lại trọng Lục Ôn Hầu hơn cha nó! Nàng nghĩ có tức lòng không? Ta nuôi nó từ nhỏ đến lớn, nó không giúp ta mà lại theo Lục Ôn Hầu cầm đầu bọn do thám của hắn. Ta đòi nó ra để hỏi cho ra lẽ...

- Thiếp xin tướng công một điều, đừng nặng lời với Ngọc Lan mà thiếp mang tiếng. Từ bao lâu nay, ai trong dinh này lại không biết Ngọc Lan quý mẹ hơn quý cha. Nàng giúp Lục Ôn Hầu là phải lẽ rồi.

Đỗ Kế càng giận hơn:

- Thôi! Nàng đừng nói gì nữa hết! Để ta đòi nó đến đây trước đã.

Quan huyện Châu Diên dứt lời liền hạ lệnh cho quân hầu đi đòi Ngọc Lan. Chỉ một lúc sau, tiểu thư tới nơi. Nàng nhìn thấy Ái Cơ thì sa sầm ngay nét mặt, nhủ thầm: “Sao hôm nay cha ta lại gọi đến trước mặt con mụ kia ?” Ngọc Lan không thèm chào Ái Cơ mà chỉ hỏi Đỗ Kế:

- Thưa cha ! Cho đòi con có chuyện chi ?

Đỗ Kế dẫn bớt cơn tức giận từ từ hỏi:

- Lục Ôn Hầu đã bị môn phái Hạnh Hoa Thôn bắt đi rồi ! Con chưa biết sao ?

- Con nào hay biết gì đâu ? Thúc phụ bị bắt từ bao giờ ?

- Từ đêm qua !

Trần Bình vọt miệng trả lời như thế. Đỗ Kế tiếp lời:

- Bọn chúng xác xược hẹn trong ba ngày nếu không thả hết các tội nhân, chúng sẽ hành quyết Lục Ôn Hầu !

Ngọc Lan kêu lên:

- Trời ! Bây giờ cha tính sao ?

- Cha đang bối rối lắm ! Nếu thả các tội nhân rồi chúng không chịu thả Lục Ôn Hầu mới làm sao ?

Ngọc Lan lẩm bẩm như nói với mình:

- Một điều lạ là sao con chưa có tin tức gì kia ?

Đỗ Kế nghiêm sắc mặt, hỏi:

- Tin tức gì ?

Ngọc Lan biết mình lỡ lời nên đáp ứng:

- Đáng lý ra... Con cũng được báo tin từ đêm hôm qua chớ...

Đỗ Kế nghiêm giọng nói:

- Con đừng nói tránh sang chuyện khác... Chắc bọn do thám chẳng cho con biết tin tức gì hết chớ gì ?

Ngọc Lan lẩm bẩm:

- Bọn do thám !

Rồi nàng liếc nhìn Trần Bình hiểu ra mọi việc. Đúng là tên này đã thót méc với cha nàng. Ngọc Lan đành nói:

- Thưa cha đúng thế ! Nếu Lục thúc phụ bị bắt về núi Phục Sơn thì con đã có tin rồi.

Đỗ Kế gần giọng:

- Nghĩa là con có cho người đi vào sào huyết bọn chúng ?

- Vâng ! Có tất cả ba người thân tín của con đã trà trộn được vào hàng ngũ quân giặc...

Đỗ Kế nghiêm sắc lặng thinh. Thế là hết nói rồi, còn nghi ngờ gì nữa. Chính miệng Ngọc Lan đã thú thật với ông việc nàng đứng đầu ban do thám của Lục Ôn Hầu. Ông giận lắm nhưng cũng dần lòng hỏi Ngọc Lan:

- Con đã lãnh việc quan trọng đó từ bao giờ ?

Ngọc Lan áp úng đáp:

- Dạ có hơn hai tháng nay !

- Vì lẽ gì con không cho cha biết ?

Nữ lang biết cha giận mình nên đáp nhỏ:

- Dạ... con sợ cha ngăn cản không cho con làm việc nguy hiểm đó...

Đỗ Kế nói:

- Con đừng dối ! Có phải con muốn cho Lục thúc phụ chiếm đầu công với triều đình không ?

Ngọc Lan sợ hãi lắc đầu:

- Thừa cha !... Con nào có ý đó...

- Đừng dối ! Nếu biết lo cho cha, tại sao con không lập một ban do thám trong huyện Châu Diên. Cha có bao giờ cấm cản việc làm của con đâu ?

Ngọc Lan cúi mặt không dám ngẩng lên. Nàng Ái Cơ được dịp chia rẽ hai cha con Đỗ Kế, nên nói thêm vào:

- Thiếp biết mà. Chắc tiểu thư sợ tướng công làm vua, làm chúa thiếp được hưởng lây chớ gì ?

Ngọc Lan đang tức bực vì những lời trách mắng của cha, nên không dần lòng được. Nàng quắc mắt nhìn Ái Cơ, cất tiếng:

- Bà nên im đi là hơn ! Tôi không muốn bà xen vào chuyện riêng của tôi.

Ái Cơ khiếp sợ im thin thít, nhưng cũng liếc nhìn Đỗ Kế xem ông có bệnh vực mình không ? Đỗ Kế tuy thương ái thiếp nhưng chẳng dám mở lời. Ngọc Lan bảo cha:

- Con là con của cha ! Cha thương con nhờ, ghét con chịu ! Con chỉ xin thưa với cha một điều là chẳng bao giờ con nghĩ là cha giận con về việc này. Sở dĩ con

giấu cha vì ngại cha ngăn cản con làm chuyện nguy hiểm. Bây giờ con xin cáo biệt để tìm cách dò tin Lục thúc phụ.

Đỗ Kế chưa kịp nói gì thì Ngọc Lan đã phóng mình nhảy vọt ra sân mát dạng. Ông tức giận nói:

- Con bé này lạ thật ! Ta chưa kịp dặn dò gì cả ! Bây giờ làm thế nào ?

Trần Bính lo sợ nói:

- Không khéo Đỗ tiểu thư làm động chúng giết mất Lục Ôn Hầu...

Đỗ Kế bỗng dịu xuống như thăm: “Mà chúng giết mất Lục Ôn Hầu cũng chẳng sao !” ông ngược lên bảo Trần Bính:

- Dù gì cũng phải chờ tin Ngọc Lan ! Tạm thời ta trao quyền cho người chỉ huy các đội cận vệ quân ở Hạnh Hoa Thôn. Hãy ráng canh phòng coi chừng bọn phản loạn đột nhập.

Trần Bính mừng rỡ lắm ! Đương không mà hấn nắm cả quyền binh trong tay ! Đỗ Kế bảo tiếp:

- Tướng quân nhớ kỹ điều này: Bao giờ bị vây hãm không chống cự nổi cứ đốt lửa lên báo hiệu, ta sẽ cho quân tới cứu...

Trần Bính chỉ biết vâng dạ rồi lạy tạ Đỗ Kế, kéo quân về Hạnh Hoa Thôn. hấn vừa đi, thì nàng Ái Cơ nhào đại xuống đất kêu khóc như ri... Đỗ Kế hét hồn lạt đật đỡ nàng dậy hỏi:

- Chuyện gì vậy Ái nương ?

Ái Cơ lắc đầu nói:

- Thiếp biết thân phận của thiếp mà. Tướng công còn làm bộ hỏi gì nữa. Thiếp có bằng ai đâu. Thiếp là kẻ tạm bợ mà...

Đỗ Kế cau mày hỏi:

- Mà chuyện gì ? Sao lại đổi giọng hờn dỗi thế ?

Thật ra, Đỗ Kế cũng đã biết Ái Cơ làm nũng với mình về chuyện Ngọc Lan đã nạt nàng lúc nãy. Lão nói thế để «hoãn binh» chớ chưa biết nói sao cho vừa lòng Ái Cơ ? Ái Cơ càng phiền lòng hơn:

- Nói vậy tướng công cũng không thấy thiếp bị hạ nhục sao ? Thiếp biết mà... «ông» bênh vực con riêng của «ông» ! «Ông» sợ vợ «ông»... còn tôi có nghĩa gì ?

Đỗ Kế vỗ về:

- Thôi mà Ái nương ! Nó trẻ dại nóng nảy, lỡ lời xúc phạm cũng cho ta xin...

- Xin gì ? Cha, lẽ nào xúc phạm ! Có ngày con Ngọc Lan nó xé xác tôi, ông cũng đừng nhìn chớ gì ? Tôi biết cái mừng của ông rồi...

Đỗ Kế hết sức vỗ về, nhưng Ái Cơ vẫn kêu khóc. Cả hai đều không ngờ, trong khi đó ba lão đạo sĩ đã vào trong sảnh đường. Đứng trước cảnh đó họ liếc nhìn nhau mỉm cười. Bọn họ không ai khác hơn là bọn đạo sĩ Thất gia trang, sư huynh của Thất Điền đạo sĩ. Ba vị đạo sĩ đó là Nhất Điền, Nhị Điền, Tam Điền cầm đầu bọn Thất gia trang mà Thất Điền đạo sĩ là em út. Qua trận đánh Phiên Ngưng Thành, Tứ Điền và Lục Điền đều vong mạng, riêng Ngũ Điền đang giúp Phi Hồng Cà ở bờ Nam Hải. Bọn Nhất, Nhị, Tam Điền thường không ở một chỗ mà chu du khắp cùng nơi. Hôm nay, qua ngang huyện Châu Diên, chợt nhớ đến Thất Điền, bọn chúng tạt vào dinh Đỗ Kế để thăm viếng ! Khi đến nơi, chúng gặp nàng Ái Cơ đang nhõng nhẽo với quan tri huyện. Đỗ Kế rối trí nên chẳng nhìn thấy ai, chùng nghe Nhất Điền cất tiếng:

- «Xin chào quan tri huyện...»

Lão mới giật mình quay lại. Ái Cơ thấy ba vị đạo sĩ đứng nhìn mình thì xấu hổ chạy lên lầu, trong khi Đỗ Kế ngại ngần chào hỏi:

- Kính chào tam vị... Chẳng hay gió nào đưa tam vị tới đây ?

Nhị Điền cười, đáp:

- Đã lâu không gặp, nhưng Đỗ tri huyện cũng không đổi khác. Lúc nào cũng có giai nhân ở bên mình...

Đỗ Kế cười nói:

- Nào có ai xa lạ !... Một mình Ái Cơ lão cũng đủ khổ trí rồi...

Cả ba vị đạo sĩ cùng cười. Đỗ Kế nghĩ rất nhanh: “Nhất, Nhị, Tam Điền đến đây với vẻ thân ái thế này thì chắc là chưa gặp Thất Điền đạo sĩ ! Thế còn bức thư nào của Thất gia trang gửi đến cho ta đêm trước ?” Đỗ Kế còn đang phân vân thì Tam Điền hỏi:

- Đỗ tướng công ! Chẳng hay Thất Điền hiện ở đâu rồi ? Sao không thấy ?

Đỗ Kế ấp úng nói:

- Dạ... tam vị ngồi chơi. Trà nước xong xuôi đã. Câu chuyện còn dài...

Nhất Điền cau mày, hỏi:

- Chuyện gì ? Ừ... Bộ có chuyện xảy ra cho Thất Điền ư ?

- Dạ không ! Chẳng có gì xảy ra cả. Chẳng qua... vì một sự hiểu lầm mà Thất Điền dạo như giận dỗi bỏ đi.

Ba vị đạo sĩ đang tươi cười vụt nghiêm sắc mặt. Họ thật không ngờ có chuyện đó. Dù gì đi nữa Đỗ Kế cũng đâu có quyền làm mất lòng Thất Điền. Nghe chuyện hấn bỏ đi là họ không thích rồi. Đỗ Kế cũng biết vậy, nên vội vã nói:

- Tam vị đừng phiền lòng... Thật tình không phải lỗi ở bản chức. Bản chức mang ơn sâu của chư vị mà, đâu bao giờ dám quên. Chẳng qua Thất Điền nóng nảy, chưa kịp cho bản chức giải bày.

Rồi quan huyện Châu Diên liền thuật rõ những chuyện đã xảy ra cho bọn Thất gia trang nghe. Ông không giấu hành động của Lục Ôn Hầu đã làm mất lòng Thất Điền. Nhị Điền nghiêm giọng nói:

- À... Thì ra Lục Ôn Hầu lên mặt, định làm nhục Thất Điền chớ gì ?

Đỗ Kế muốn tránh tiếng cho mình, liền đổ trách nhiệm cho Lục Ôn Hầu:

- Vâng ! Bản chức đã khiển trách Lục Ôn Hầu nhiều lần...

Nhị Điền cười gằn:

- Như vậy chưa đủ đâu Đỗ tri huyện ! Trong hàng binh tướng nhà Hán chưa ai dám làm mất lòng bọn ta. Lục Ôn Hầu khinh thường Thất gia trang là hấn không biết điều. Ta muốn gặp mặt hấn !

Đỗ Kế lắc đầu, nói:

- Họ Lục không còn ở đây nữa ! Đạo nhơn có muốn gặp bản chức cũng không biết làm sao ?

Nhất Điền nghiêm sắc mặt hỏi:

- Đỗ tri huyện ! Bây giờ ông lại ra mặt bênh vực cho Lục Ôn Hầu ?

Đỗ Kế phiền giận lắm vì thấy bọn Thất gia trang chẳng xem mình ra gì. Tuy nhiên, ông cũng nén lòng nói:

- Bản chức nói thật chứ chẳng có ý che giấu ai cả...

- Vậy Lục Ôn Hầu ở đâu ? Đỗ tri huyện nên nói ngay ra đi.

- Lục Ôn Hầu đã bị bọn Hạnh Hoa Thôn bắt đi rồi...

- Bọn Hạnh Hoa Thôn nào ? Chúng đã bị tiêu diệt từ lâu rồi mà ! Đỗ tri huyện nói gì lạ vậy ?

Đỗ Kế lắc đầu, nói:

- Không phải bản chức bịa chuyện đâu ! Sự thật thì bọn chúng vẫn còn ẩn núp ở trong núi Phục Sơn và rừng Phục Lâm...

Nhị Điền nói:

- Lạ chưa ! Ngày đánh chiếm Hạnh Hoa Thôn này, chúng ta có đến đây mà.tieu6r Hà lão hiệp bị mù mắt chạy trốn chết. Bè lũ của chúng đều tan rã.

Đỗ Kế nói:

- Vũ Anh Kiệt, con trai của Vũ Anh Tùng đã thoát ngục. Việc làm đầu tiên của hắn là bắt mất Lục Ôn Hầu...

Tam vị đạo sĩ ở Thất gia trang đều yên lặng nhìn nhau ! Trong trận đánh chiếm Phiến Ngung Thàn trước kia, chính Liêu Cốc đạo nhân, một lão tăng trong môn phái Hạnh Hoa Thôn, sư huynh của Vũ Anh Tùng hiệp sĩ đã giết chết Tứ Điền và Lục Điền. Mỗi thù vẫn canh cánh, nên chúng mới lòng Liêu Cốc đạo nhân khắp bốn phương trời, nhưng chưa gặp. Nay tới đây bè đảng Hạnh Hoa dấy loạn, chúng tin tưởng Liêu Cốc đạo nhân ẩn trốn trong núi Phục Sơn chứ không đâu xa. Nhất Điền nhìn hai em, rồi nói:

- À... thì ra thế ! Bọn Liêu Cốc đạo nhân muốn lộng hành như xưa. Bọn ta đành ở lại đây rồi...

Đỗ Kế mừng rỡ nói:

- Tam vị ở lại đây thật không gì bằng ! Bọn Hạnh Hoa Thôn đã lộng lắm rồi, chúng định đánh chiếm lại ngọn đồi trước kia...

Nhị Điền nghĩ đến Thất Điền đạo sĩ liền hỏi:

- Đỗ tri huyện ! Bây giờ Thất hiền đệ ở đâu ? Ngài có biết chăng ?

- Dạ không ! Đạo sĩ tức giận bỏ đi một cách bất ngờ, bản chức cảm không kịp. Nhưng có điều lạ này... Thất Điền đạo sĩ đi khỏi dinh thự độ một lúc thì bản chức nhận được một lá thư của Thất gia trang.

Nhất Điền kêu lên:

- Thư của bọn ta ? Lạ chưa ? Trong thư nói gì ?

- Chỉ những lời trách cứ và hăm dọa !

Nhất Điền, Nhị Điền nhìn nhau ngỡ ngàng: “Không lẽ Thất Điền đến bờ Nam Hải gặp Ngũ Điền và hai anh em gửi thơ trách cứ Đỗ Kế ! Hay bọn Hạnh Hoa Thôn lại mượn uy danh chúng ta để gây thêm mâu thuẫn !” Đỗ Kế hỏi gần bọn Thất gia trang:

- Không phải tam vị viết thư cho bản chức sao ?

Nhất Điền lắc đầu giọng nghiêm khắc:

- Không phải đâu ! Đối với anh em bản đạo, chỉ có hành động thôi chứ không hăm dọa ! Chắc chắn bọn Hạnh Hoa Thôn đã lợi dụng tình thế để gây rối thêm !

Tam Điền bảo hai anh:

- Nhị vị sư huynh đã quyết định ở lại đây rồi ! Vậy cho phép đệ đi dò xem sào huyệt của chúng ở đâu ?

Nhất Điền gật đầu nói:

- Được rồi ! Sư đệ nên hỏi rõ đường đi vào núi Phục Sơn. Hãy xem qua trang trại của chúng và quân số độ bao nhiêu ! Nếu có thể nên cứu tên Lục Ôn Hầu, mang về đây ta xem thử hấn xác xược đến bực nào ?

Tam Điền vâng dạ, từ biệt hai anh và Đỗ Kế, ra trước sân phóng mình đi mất dạng.

Ba ngày trôi qua rất nặng nề đối với Lục Ôn Hầu. Hắn chờ đợi trong sự tuyệt vọng vì chắc chắn Đỗ Kế đã bỏ rơi hắn. Đến quá giờ Thân, bầu trời dịu bớt nắng. Từ trên một vọng lâu cất trên chông ba một tầng cây cỏ thụ, tiếng trống đồ liên hồi, tiếng chiêng vang động cả khu rừng. Lục Ôn Hầu thấy rợn tóc gáy, hắn nhủ thầm: “Không lẽ đã đến giờ hành quyết mình sao ?” Từ ngoài cửa hang, tiểu tướng Trần Ngọc bước vào, vẻ mặt nghiêm nghị, cất lệnh truyền:

- Lục Ôn Hầu ! Giờ hành quyết đã tới, xin mời ngài...

Lục Ôn Hầu sợ hãi, nói:

- Thật sao... tướng quân ?

- Ta vâng lệnh Vũ hiệp sĩ, tới đây báo cho Lục tướng quân biết rằng: Đỗ Kế không thi hành đúng theo sự đòi hỏi của phái Hạnh Hoa. Hắn không thả một tội nhân nào cả, buộc lòng Vũ hiệp sĩ phải hạ lệnh hành quyết tướng quân, đúng như đã định...

Lục Ôn Hầu đứng lên, tay chân run rẩy. Hắn nói:

- Vũ hiệp sĩ không còn cách nào bao dung ta được sao ?

Tần Ngọc thấy mặt Lục Ôn Hầu thất sắc như vậy thì cười thầm: “Cái ngữ này làm hùng làm hổ chán chê bây giờ mới biết sợ chết đây.” Chàng đáp lời hắn:

- Để ta đưa tới trước mặt Vũ hiệp sĩ rồi ngươi muốn nói gì thời nói !

Lục Ôn Hầu bước chầm chậm ra cửa hang, bỗng hắn nghe tiếng la vang dậy:

- Lục Ôn Hầu kia rồi ! Giết hắn đi !...

Họ Lục kinh hãi lùi lại. Vì mặt trời chiếu lấp lóa, hắn không nhìn thấy được ai cả. Hắn không biết binh tướng Hạnh Hoa Thôn độ bao nhiêu người nhưng nghe tiếng la, cũng đủ khiếp sợ rồi. Tần Ngọc thúc giục hắn:

- Lục Ôn Hầu ! Hãy ra mắt Vũ hiệp sĩ ngay đi.

Trên một đài cao, Vũ Anh Kiệt đồng dục cất tiếng:

- Các bạn hãy bình tĩnh chờ lệnh ta. Không ai được quyền làm rối trật tự.

Toàn thể các nghĩa quân Hạnh Hoa Thôn đều im phăng phắc. Lục Ôn Hầu hướng mắt nhìn về phía Vũ Anh Kiệt rồi đi tới. Tần Ngọc chậm rãi theo sau. Tuy đã có lời nghiêm cấm của Vũ Anh Kiệt, nhưng nghĩa quân cũng không giấu được vẻ căm hờn. Phần đông, cha mẹ, anh em của họ đều bị giết trong trận Lục Ôn Hầu và Đỗ Kế đánh chiếm Hạnh Hoa Thôn. Họ không la hét nhưng nghiêng rặng bực tức:

- Còn chần chờ gì nữa mà chẳng xé xác hắn ra...

- Tên khốn khiếp này nên giết ngay đi !

Lục Ôn Hầu đi ngang qua hàng tướng sĩ của Vũ Anh Kiệt nghe giọng hần học của họ thì chết khiếp... Trong giờ phút này, hần chỉ còn mong mồi ở lượng khoan hồng của Vũ Anh Kiệt. Lục Ôn Hầu đi gần tới đài vụt nhìn thấy một hàng cọc đóng thắp thì hiểu ngay: “Bọn Hạnh Hoa Thôn sẽ xử chém đầu mình.” Hần thấy rợn ở sau gáy. Anh Kiệt vừa thấy Lục Ôn Hầu bảo:

- Đã đúng kỳ hạn rồi... Người có biết chăng ?

Lục Ôn Hầu ngược mắt nhìn Anh Kiệt rồi cúi xuống gật đầu. Họ Vũ tiếp lời:

- Thế là Đỗ Kế không trọng sinh mạng của nhà ngươi... Hần bỏ mặc cho ngươi chết mà không đoái hoài tới.

Lục Ôn Hầu cất tiếng van nài:

- Vũ hiệp sĩ... Có thể hoãn cuộc hành quyết này vài hôm nữa chăng ?

Vũ Anh Kiệt mỉm cười hỏi lại hần:

- Người còn hy vọng Đỗ Kế sẽ thả tù nhân để chuộc mạng cho sao ?

Lục Ôn Hầu gật đầu, nhưng không dám ngẩng lên. Vũ Anh Kiệt bảo nhanh:

- Hy vọng của ngươi chỉ hão huyền thôi, vì kể từ đây Đỗ Kế không còn bao giờ biết đến nhà ngươi nữa.

- Sao lạ vậy ? Hiệp sĩ có bằng cứ gì ?

Vũ Anh Kiệt vội đáp:

- Người có nhớ viên phó tướng Trần Bính chăng ?

- Nhớ lắm chứ...

- Chính hần đã thay thế người để cầm binh khiển tướng ở Hạnh Hoa Thôn rồi. Thế nghĩa là Đỗ Kế đã xem ngươi như đã chết...

Lục Ôn Hầu gầm lên:

- Khốn nạn thật ! Ta còn sống sẽ trả hận thù này...

Vũ Anh Kiệt làm như không nghe thấy những lời đó, điềm nhiên thét các vệ sĩ:

- Anh em đâu ! Hãy đưa tội nhân ra hành quyết...

Bọn vệ sĩ của chàng nhảy vụt xuống đài, trói chặt Lục Ôn Hầu lại, lôi ra chỗ hàng cọc. Họ Lục hồn phi phách tán, van xin Vũ Anh Kiệt:

- Hiệp sĩ đừng giết mặt tướng ! Đỗ Kế tàn nhẫn. Mặt tướng thề sẽ phục thù.

Nét mặt Vũ Anh Kiệt vẫn lạnh lùng, trong khi bọn đao phủ sắp hàng cầm đao sáng chói, bước rảo quanh mình Lục Ôn Hầu. Họ Lục vẫn gào thét:

- Hiệp sĩ ! Vũ hiệp sĩ ! Giết chết mặt tướng chẳng ích lợi gì đâu !

Đúng theo kế hoạch đã định trước, ngay trong lúc đó có tiếng trống thúc liên hồi báo hiệu có kẻ lạ mặt lảng vãng gần chân núi. Vũ Anh Kiệt hạ lệnh cho mọi người giải tán, ai về vị trí nấy, rồi bảo Lục Ôn Hầu:

- Ta hoãn việc hành quyết đến sáng mai. Đó là ta nghĩ thương tình nhà ngươi ! Nếu đến chiều có tin tức gì của Đỗ Kế ta sẽ tha chết cho.

Rồi chàng cùng Lệ Hồng, Hoa Mai lên ngựa đi ngay. Tần Ngọc truyền bọn vệ sĩ mở trời cho Lục Ôn Hầu, rồi đích thân đưa hấn về hang đá. Lục Ôn Hầu thoát chết nhưng tâm thần bán loạn. Dù chưa bị hành quyết, nhưng án tử vẫn còn treo đó, hấn càng khổ tâm hơn. Tần Ngọc khẽ nói:

- May phước cho ngươi. Nếu không thì đầu đã lia khỏi cổ rồi...

Lục Ôn Hầu ngập ngừng bảo:

- Chỉ còn sống một ngày một đêm nữa thôi. Vì không hy vọng gì Đỗ Kế nghĩ đến ta...

Rồi hấn nhìn Tần Ngọc hỏi:

- Tướng quân nghĩ xem ta có còn hy vọng gì cầu xin Vũ hiệp sĩ tha chết cho không ? Ta hận Đỗ Kế nhiều quá, chỉ muốn giết hấn rồi trở lại chịu tử hình.

Tần Ngọc lắc đầu:

- Khó lắm ! Không làm sao tin được lời hứa của ngươi. Tha chết rồi, nhà ngươi trở mặt mới làm sao ?

- Ta xin thề !

- Ai tin lời thề một viên tướng nghịch...

Lục Ôn Hầu chợt nghĩ đến ban do thám mà hấn cho trà lên lỗi trong hàng ngũ Hạnh Hoa Thôn từ lâu tại sao ba hôm nay không thấy bọn do thám hoạt động gì hết vậy ? Ít ra, chúng cũng phải giúp mình thoát thân chứ ! Có lý đâu lại im lìm. Một ý nghĩ thoáng qua làm cho Lục Ôn Hầu khổ tâm hơn: “Hay là bọn do thám bỏ rơi mình theo mệnh lệnh của Ngọc Lan ? Nếu sự thật là thế, Lục Ôn Hầu quyết không tha bọn chúng. Cả ba tay do thám đến núi Phục Sơn này, hấn đều biết rõ tên họ. Chúng phản bội họ Lục thì cũng không sống được đâu !” Tần Ngọc đưa Lục Ôn Hầu vào trong hang đá rồi trói tay chân hấn lại. Suốt ba ngày đêm túc trực ở đây, chàng thấy mệt mỏi lắm rồi, nhưng không biết giao phó trách nhiệm cho ai ? Chàng vừa ra cửa hang thì thấy từ xa Hồng Nhi và Mạc Tuyết Lan đang đi tới. Mấy hôm nay chàng đề ý thấy cậu bé con của Vũ Anh Kiệt và Lệ Hồng rất thích theo chân họ Mạc. Cô gái kia, hình như cũng quyen luyến Hồng Nhi. Chính Lệ

Hồng để ý đến điều đó và đã bảo qua cho Anh Kiệt. Tần Ngọc còn đang nghĩ ngợi vẫn vợ thì Hồng Nhi đã chạy đến bên chàng, nói:

- Chú Tần Ngọc ! Tên Lục Ôn Hầu đâu rồi ? Chú cho cháu xem mặt hấn với...

- Lúc này đem hấn ra hành quyết, cháu ở đâu mà bây giờ muốn xem mặt ?

Hồng Nhi chỉ Mạc Tuyết Lan, nói:

- Cháu bận vô rùng với cô Mạc Tuyết Lan. Nghe trống đồ liên hồi mà về không kịp, tiếc quá. hấn ta có tái mặt không hả chú ?

Tần Ngọc gật đầu:

- Ai lại không sợ chết, mà sao cháu hỏi vậy ?

- Chắc bây giờ hấn ta vẫn còn tái mặt ! Chú cho cháu và cô Tuyết Lan gặp hấn đi.

Tần Ngọc nhìn Mạc Tuyết Lan. Nàng nhoẽn miệng cười rồi bảo Tần Ngọc:

- Hồng Nhi cứ náo nức đòi xem mặt Lục Ôn Hầu lúc sắp chết... Thiếp nói mãi không được...

Tần Ngọc hơi bất ngờ về chỗ cô ta tỏ ra thân thiện với mình ! Tần Ngọc tươi cười bảo Tuyết Lan:

- Ý cô nương cũng muốn gặp Lục Ôn Hầu nữa chứ gì ?

Mạc Tuyết Lan bình tĩnh mỉm cười:

- Vâng ! Từ lâu nghe hành động ác độc của hấn, nhưng chưa lần nào được gặp mặt...

Tần Ngọc liền chỉ tay vào trong, rồi nói:

- Xin mời cô nương vào ! Cháu Hồng Nhi đi trước dẫn đường.

Hồng Nhi vâng dạ chạy trước, Mạc Tuyết Lan hấp tấp theo sau. Tần Ngọc tuy mệt mỏi, nhưng cũng ráng định tâm thần cho sáng suốt. Lục Ôn Hầu đã nghe tiếng Mạc Tuyết Lan từ này giờ. Hấn mừng rỡ lắm ! Có thể chớ. Lẽ nào bọn do thám đều trở mặt hết sao ? Mạc Tuyết Lan là người đầu tiên hấn và Ngọc Lan cho lên vào sào huyết phái Hạnh Hoa Thôn ! Đây là một dịp để cho Mạc Tuyết Lan thi thố tài năng tài năng của mình. Khi nghe tiếng chân bước vào cửa hang, Lục Ôn Hầu rất náo nức trong lòng. Tuy chân tay bị trói chặt, nhưng hấn hi vọng sẽ thoát thân dễ dàng. “Thế nào Mạc Tuyết Lan cũng giúp mình mà !” Lục Ôn Hầu định ninh như thế ! Bỗng hấn nghe tiếng Hồng Nhi reo lên:

- Kìa... Hấn kia rồi...

Lục Ôn Hầu nhìn lên thấy ba người đang đứng trước mặt mình, nhưng ánh sáng bên ngoài làm chói mắt, hắn không thấy rõ Tuyết Lan. Một lúc, hắn nghe tiếng cô ta cất lên:

- Ở trong này tối như ban đêm !

Mạc Tuyết Lan không nói gì nữa. Lục Ôn Hầu mừng rỡ vô cùng ! Và hắn thầm đoán Mạc Tuyết Lan hẹn mình «đêm nay» sẽ trở lại ! Nếu không, tự nhiên nàng nói làm gì câu đó ? Tần Ngọc đứng lặng yên và chỉ mỉm cười một mình, chàng nhủ thầm: “Mạc Tuyết Lan bộ tưởng mình là trẻ nít như Hồng Nhi. Đưa cô ta vào đây để nghe nói có mỗi một câu gần như vô nghĩa lý... Đúng là ám hiệu rồi !...” Hồng Nhi khẽ bảo chàng:

- Xem Lục Ôn Hầu cũng như thường, có sợ sệt gì đâu chú !

- Hắn sợ lúc ra pháp trường, chớ bây giờ nằm yên ở đây còn sợ gì nữa !

- Bao giờ hành quyết hắn hả chú ?

- Có lẽ ngày mai ! Mà cũng không biết chừng giữa đêm nay.

Tần Ngọc để ý nhìn vẻ mặt Mạc Tuyết Lan sau câu nói của mình, nhưng cô ta vẫn điềm nhiên không biểu lộ một cử chỉ nào khác lạ. Nàng bỗng cất tiếng bảo Hồng Nhi:

- Thôi mình về ghen chú bé ?

- Cô đi trước, cháu theo sau.

Mạc Tuyết Lan cúi chào Tần Ngọc rồi dẫn Hồng Nhi đi về phía gian trại lớn. Tần Ngọc nhìn theo nàng đến khi khuất dạng...

Chàng nhìn thấy hai người từ xa đi đến, liền làm ám hiệu cho họ mau tới gần rồi truyền lệnh:

- Phiên hai người canh chừng Lục Ôn Hầu. Ta đến sảnh đường gặp Vũ Anh Kiệt đại huynh rồi trở lại ngay.

HẾT QUYỂN 1

Xin xem tiếp Quyển 2